

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาวิจัย

ปัญหาเรื่องเด็กและเยาวชน เป็นปัญหาที่สั่งสมมานาน ภายในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ตั้งแต่เริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 (2505-2509) เนื่องจากประเทศไทยได้มุ่งพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว มีการนำและยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกที่เป็นวัตถุนิยมเข้ามา โดยมีได้คำนึงถึงความพร้อมที่จะรองรับการเปลี่ยนแปลง มิได้คำนึงถึงรูปแบบวิถีชีวิตแบบครอบครัวที่ดีงาม อันเป็นพื้นฐานของสังคมไทยตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษ ทำให้เกิดปัญหาสังคมไทยหลายประการที่สำคัญ คือ ส่งผลกระทบต่อพื้นฐานของความเป็นไทย ทำให้สถาบันครอบครัวที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นและเข้มแข็ง กลายเป็นครอบครัวเดี่ยว ที่ต่างคนต่างอยู่ ความผูกพัน ความเอื้ออาทรของบุคคลในครอบครัวเริ่มจางหายไป และถูกแทนที่ด้วยความโดดเดี่ยว ก้าวร้าว เห็นแก่ตัว โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่จะหันหน้าเข้าหาเพื่อน ยาเสพติด สื่อต่างๆ และอบายมุข ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้สั่งสมและขยายตัวจากปัญหาภายในครอบครัวไปสู่ชุมชน สังคมและประเทศชาติ จากข้อมูลผลการศึกษาวิจัยของกองวิจัยและพัฒนา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่าตั้งแต่ปี พ.ศ.2538 – 2542 เป็นช่วงที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยในปี พ.ศ.2542 มีเด็กและเยาวชนกระทำผิด 37,388 ราย ในจำนวนนี้เป็นผู้ที่กระทำผิดซ้ำ 5,099 ราย โดยกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมากที่สุด อยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปี หรือในช่วงมัธยมศึกษา รองลงมาเป็นช่วงอายุ 7-14 ปี หรือช่วงประถมศึกษา และความผิดที่กระทำผิดมากที่สุด ได้แก่ ยาเสพติด ลักทรัพย์ สวรรค์เหย การพนัน ทำร้ายร่างกาย อาวุธปืนและเครื่องกระสุน (งานพิทักษ์เด็กเยาวชนและสตรี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2546)

อย่างไรก็ตามประเภทคดีหนึ่งที่พบมากในช่วง 4- 5 ปี ที่ผ่านมา คือ “อาชญากรรมประเภทชีวิต ร่างกายและเพศ” ได้แก่ ฆ่าผู้อื่น พยายามฆ่า ช่มชู้ อนาจาร ทำร้ายร่างกาย และพรากผู้เยาว์ ดังจะเห็นได้จาก สถิติคดีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการจับกุมเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในเขตกรุงเทพมหานคร ปี 2541-2547

ประเภทความผิด	จำนวนการจับกุม (ราย)						
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ข่มขืน	30	21	17	20	67	31	3
ฆ่าผู้อื่น	18	3	7	12	10	10	1
พยายามฆ่า	2	4	2	4	21	4	1
อนาจาร	8	5	13	22	29	11	2
ทำร้ายร่างกาย	106	73	27	33	142	46	15
พรากผู้เยาว์	29	26	8	5	105	15	6

ที่มา : แผนกกลางและสถิติ กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ; 2548

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงสถิติคดีที่กองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้บันทึกไว้ ภายหลังจากเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละท้องที่ในกรุงเทพมหานคร ได้ทำการจับกุมเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จากนั้นจะแจ้งจำนวนไปยังกองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ให้ทำการรวบรวม บันทึกไว้ อย่างไรก็ตามตัวเลขที่ปรากฏเป็นเพียงตัวเลขของการจับกุมส่วนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่ายังต้องมีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด แต่ไม่ได้ถูกดำเนินคดีอีกจำนวนหนึ่ง และจากตัวเลขของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมา จะพบว่าจำนวนเด็กและเยาวชนที่ผ่านเข้าสู่กระบวนการพิจารณาในกระบวนการยุติธรรมมีจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศ เมื่อรวมๆ กันแล้วมีปริมาณมากกว่าความผิดในลักษณะอื่นๆ ยกเว้นคดียาเสพติด ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนเด็กและเยาวชนของสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ
เปรียบเทียบกับคดียาเสพติดให้โทษ ปี 2544-2547

ฐานความผิด	ปี 2544			ปี 2545			ปี 2546			ปี 2547(ก.พ.)		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ข่มขืนกระทำชำเรา	3	0	3	541	2	543	628	2	630	115	0	115
พยายามข่มขืนฯ	42	0	42	49	0	49	41	0	41	19	0	19
โทรมหญิง	435	2	437	108	0	108	183	1	184	58	1	59
กระทำอนาจาร	223	1	224	290	9	299	287	2	289	41	0	41
พรากผู้เยาว์	307	7	314	462	12	474	558	27	585	82	2	84
พยายามทำความผิดเกี่ยวกับเพศ	3	3	6	4	1	5	5	1	6	5	0	5
ยาเสพติดให้โทษ	14,872	1,691	16,563	15,148	1,539	16,723	5,251	646	5,897	360	22	382

ที่มา : www.djop.moj.go.th ฝ่ายสถิติและประมวลผล ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
(ณ วันที่ 1 เมษายน 2547)

จากตัวเลขดังที่แสดงในตารางที่ 2 เป็นตัวเลขสถิติคดีในปี 2544 – 2547 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า
จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น มีจำนวนมาก โดยเฉพาะในคดี
ข่มขืนกระทำชำเรา

และหากพิจารณาช่วงอายุของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้น ก็จะพบว่าเด็กและเยาวชน
ส่วนใหญ่ที่กระทำความผิดนั้น มีอายุอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ คือ 15-18 ปี เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งถือเป็นวัย
ที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนเด็กและเยาวชนของสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ที่กระทำความผิด จำแนกตาม อายุ ปี พ.ศ. 2541-2548

ปี	อายุ		
	7-14 ปี	15-18 ปี	รวม
2541	5,670	32,462	38,132
2542	5,316	31,628	36,944
2543	5,183	29,953	35,136
2544	1,849	29,599	31,448
2545	4,496	30,789	35,285
2546	4,313	25,602	29,915
2547	5,177	28,131	33,308
2548 (ก.พ.)	918	4,708	5,626

ที่มา : www.djop.moj.go.th ฝ่ายสถิติและประมวลผล ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
(ณ วันที่ 10 เมษายน 2548)

จากการพิจารณาสาเหตุของการกระทำผิดพบว่ามีเหตุและปัจจัยที่แตกต่างกัน โดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้ทำการสำรวจถึงสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่าสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการคบเพื่อน ซึ่งจากการศึกษาวิจัยที่มีมาอย่างแพร่หลาย ได้ระบุชัดเจนถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ว่ามีความสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม ดังเช่น งานวิจัยของ Eynan and Reckless (1961:162-170) พบว่า การคบเพื่อนเลวเป็นพลังผลักดันที่สำคัญในการก่อให้เกิดปัญหาการกระทำความผิดและปัญหาอาชญากรรม

Reckless มีความเห็นว่า การคบเพื่อนเลวเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุด ในการก่อปัญหาเด็กกระทำความผิดและอาชญากรรม เด็กเกเรส่วนใหญ่มักมีเพื่อนเป็นเด็กเกเรด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่า เด็กที่กระทำความผิด มักจะมีเพื่อนเกเรมากกว่าเด็กที่ไม่เคยกระทำความผิด (อ้างถึงใน โอฟาร์ เอี่ยมประภาส, 2541:36)

หรืองานวิจัยของอชฌมา ลิมปีไพฑูรย์ (2521:338) ได้ศึกษาลักษณะของกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานฝึกอบรม พบว่าเด็กที่กระทำความผิดส่วนใหญ่มาจากคบเพื่อนที่ไม่ดี ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด โดยเด็กส่วนมากที่กระทำความผิดจะเป็นเพื่อนกัน

การศึกษาถึงปัจจัยในในเรื่องการคบเพื่อนจึงมีความน่าสนใจในการพิจารณาประกอบอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งรวมถึงในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือคดีข่มขืนกระทำความผิดด้วย ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ของสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ จำแนกตามสาเหตุแห่งการกระทำความผิด ปี พ.ศ. 2541 -2548

สาเหตุแห่งการกระทำความผิด	จำนวนคน							
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548 (ก.พ.)
สภาพครอบครัว	8,645	11,561	8,091	3,753	4,538	3,220	2,760	495
การคบเพื่อน	14,785	15,399	13,454	14,836	19,116	15,310	17,213	2,836
สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ	4,467	3,178	3,784	4,554	3,004	2,400	2,381	338
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์	4,716	3,710	4,212	4,428	4,375	4,484	4,735	873
อื่นๆ	5,859	3,540	5,898	3,877	4,252	4,501	6,219	1,084
รวม	3,8472	3,788	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	5,626

ที่มา : www.djop.moj.go.th ฝ่ายสถิติและประมวลผล ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
(ณ วันที่ 10 เมษายน 2548)

นับแต่ปี 2541 ถึงปัจจุบัน จะพบว่าสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ได้เผยแพร่ข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดีข่มขืนกระทำชำเราอย่างมากมายในสังคมไทย เช่น เด็กนักเรียนชายชั้น ป.6 โรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งใน อ.ถลาง จ.ภูเก็ต ก่อคดีข่มขืนเด็กหญิงวัย 3 ขวบ จากการสัมภาษณ์พ่อของเด็กพบว่า ลูกชายตนทำเลียนแบบหนังสือโป๊ที่เพื่อนบางคนแอบนำมาที่โรงเรียน และหนังสือโป๊ที่เด็กเคยไปแอบดูที่บ้านเพื่อนจนเกิดความคึกคะนองและรู้เท่าไม่ถึงการณ์ (ข่าวสด, 11 กันยายน 2546) หรือกลุ่มเด็กนักเรียนวัยรุ่นในเมืองชลบุรี ที่ร่วมกันล่อลวง 2 สาววัย 16 ปี จากเซเว่น อีเลฟเว่น ไปร่วมข่มขืนในกระต๊อบกลางทุ่ง พร้อมทั้งใช้ปืนจ่อปากห้ามส่งเสียง (คมชัดลึก, 1 มิถุนายน 2546) นอกจากนี้หากมองย้อนไปในปีเดียวกัน ในเดือนสิงหาคม จะพบว่าเกิดคดีข่มขืนกระทำชำเราและทำร้ายร่างกายโดยนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 คน กระทำต่อเพื่อนนักเรียนหญิงอายุ 12 ปี ที่เรียนอยู่ชั้นเดียวกัน บนห้องเรียนชั้น 4 ของโรงเรียน ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ปลอดภัยของโรงเรียน สถานที่สำหรับสั่งสอนอบรมเด็กและเยาวชนให้มีความรู้คู่คุณธรรมเพื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ (มติชน, 1 กันยายน 2544) หรือข่าวเด็กข่มขืนเด็กในหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 24 กันยายน 2544 ที่ระบุว่าเด็กชายทั้งกลุ่มกระทำต่อเด็กหญิงเพียงคนเดียว ในโรงเรียนของรัฐเวลากลางวัน ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความบกพร่องของสถาบันครอบครัว สังคม และสถาบันการศึกษา ที่ไม่สามารถสร้างคนที่ดีได้ตั้งแต่เยาว์วัย และเป็นเรื่องที่น่าสลดหดหู่ใจ ที่ภัยร้ายเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้แม้กับเด็กนักเรียนและในเขตรั้วโรงเรียน ซึ่งน่าจะเป็นที่ปลอดภัยที่สุดที่หนึ่งสำหรับนักเรียน นอกจากนั้นยังเป็นเรื่องที่น่าคิดว่าอะไรกันที่เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเหล่านี้กระทำการที่น่าละอายเช่นนี้ได้ มิหนำซ้ำยังเป็นการกระทำต่อเพื่อนของตนเอง หรือต่อเพื่อนนักเรียนที่เห็นกันอยู่ทุกวันในโรงเรียนอีกด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้เกิดปรากฏการณ์ต่างๆ ในลักษณะเดียวกันขึ้นมากมาย อันสะท้อนให้เห็นถึงภัยอันตรายที่เกิดจากการกระทำของเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ยังสะท้อนถึงสภาพปัญหาของสังคมไทยเราว่าปัจจุบันนี้ได้เกิดอะไรขึ้นกับสังคมไทย ทำไมเด็กและเยาวชนที่อายุเพียงไม่กี่ปี สามารถกระทำความผิดในคดีร้ายแรงเช่นนี้ไม่เว้นแต่ละวัน และด้วยความตระหนักดีว่าเด็กและเยาวชนที่อายุยังไม่ถึง 18 ปีนั้นถือเป็นวัยที่เป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ เป็นวัยที่จะต้องเติบโตเป็น

ผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต หากพวกเขาพลาดพลั้ง กระทบความผดุงกล่าว โอกาสในการเติบโตขึ้นเป็น คนดีก็ย่อมลดน้อยลง อนาคตทางการศึกษา อาชีพ และอื่นๆ ก็อาจจำต้องสะดุดหยุดลงด้วย

การศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชน จึง มีความน่าสนใจที่จะศึกษาถึงผลไปในระยะยาวถึงปัจจัยต่างๆ ว่ามีลักษณะอย่างไร จึงส่งผลต่อการ กระทำผิดดังกล่าว กล่าวคือปัญหาของการวิจัยในครั้งนี้ จึงมุ่งศึกษาถึงอิทธิพลของปัจจัยทางสังคม ด้านต่างๆ อันได้แก่ ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน และสื่อ ว่ามีผลต่อความคิด ทศนคติ มุมมองในเรื่องเพศ และการประพฤติตัวทางเพศของเด็กและเยาวชนอย่างไร เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้ น่าจะมีอิทธิพลต่อ สามัญสำนึก หรือความนึกคิดของเด็กและเยาวชน อันส่งผลให้พวกเขาประพฤติกรรมที่ผิด ถึงขนาดก่อ คดีข่มขืนกระทำชำเราได้ การศึกษาดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์ในการนำไปสู่การอธิบายถึงสาเหตุของ การกระทำผิด ว่ามีมูลเหตุมาจากปัจจัยได้บ้าง ตลอดจนแนวทางในการป้องกันแก้ไข และเยียวยาเด็ก และเยาวชนที่กระทบความผิดในคดีนี้ได้ด้วย

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย ในคดี ข่มขืนกระทำชำเรา
2. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและ เยาวชนชายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการในการป้องกัน แก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชน ชายที่กระทบความผิดในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ศูนย์วิจัยเพื่อทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยนี้ มุ่งประสงค์ในการศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่า 7 ปี และไม่เกิน 18 ปี (ในขณะกระทำความผิด) และผลแห่งคดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาแล้ว โดยศึกษาเฉพาะคดี คดีข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 และมาตรา 277 ทั้งนี้จำกัดเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา จำนวน 10 คน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงถึงปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย ในคดีข่มขืนกระทำชำเรา
2. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการป้องกัน แก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิด คดีข่มขืนกระทำชำเรา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย